

בגדך האדום

אני אוהב את בגדך האדום
הוא כהה וזוהר כאביב
טעמו כמכות קר צורב
חש את מעשה הרוח
שולח נשיקות לעופות וליסמין יחדו
הבגד נעשה רך ונבוך
נותן לך גל וטל וגבה
בגד שוכב
אוהב אותך כרקוד רוח מתפשטת
בפני דמעות של אהבה
בפני ענני פתוי
המדליק את הלילה בכוכביו לאדמה הזוהר

עכשיו

עכשו העצב שלי אתי, כתינוק יונק את אצבעותיו ומתפנק.
מסתכל עלי, בוהה בי אל תוך עיני, מחבק אותי ועוזב לחפש חבר אחר
אני דומע קצת בעת פרידה. ושוב הוא חוזר אלי
כי רק אתי, בחיקי החמים
שחקנו באותן סמטאות.
נפלנו יחד. בכינו. נפצענו. דממנו. קמנו. חלמנו. רבנו. וכשפעם ברח לי, נתקע בבין
של חרף הימים, רק אני חלצתי אותו מהבין, חממתי אותו. רחצתי אותו במים
חמים. סרקתי אותו, נתתי לו את בגדי... הלבשתי אותו במו ידי. נשקתי על מצחו
והשפכתי אותו לצדי.
אני שמח כשהעצב שלי אתי

עריכה: אורי וייס

* עבד אלרחמן נאטור, יליד 1974, תסריטאי, מפיק, במאי, משורר ומתרגם, מתגורר ביפו. תרגם לערבית
בין היתר מחזות של חנוך לוין.